

Продължение от "[Блажени изгонените заради правда](#)"

"Блажени сте вие, когато ви похулят и изгонят, и кажат против вас лъжовно каква и да е лоша дума заради Мене. Радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви на небесата; тъй бяха гонени и пророците, които бяха преди вас." (Мат. 5:11, 12)

Виждате нещо странно: в Евангелието Христос променя нашия начин на мислене, докато логиката ти казва, че когато те обвиняват, клеветят и гонят, ти си нещастен. Когато ти кажат толкова ужасни неща, ти си нещастен. Докато Христос идва и ти казва, че не си нещастен, а блажен и щастлив! Той обръща нещата и ти показва нов начин, по който можеш да разглеждаш всичко. Защо? - защото поставя за основа на всички действия не някакви земни неща, а ако сте обърнали внимание, Той постоянно говори за царството небесно, за Бога, за виждането на Бога, за наградата на небесата, тоест казва ти: виж, този живот означава труд, както се трудиш цял месец, за да ти платят в края на месеца, така и тук. Трудиш се, трябва да се трудиш, да бъдеш умен човек, да „изиграеш“ добре ролята си, да не те мамат наляво-надясно. Както този, който е на стадиона и бяга, но ако започне да поздравява публиката и да гледа дали майка му е там – понякога ходя на училищни празненства и милите деца, които трябва да изнесат концерт, гледат дали майка им е там, а учителят ги чака да започнат да свирят, защото търсят майка си и баща си да видят дали ги гледат. Но ако гледат в публиката, естествено ще направят грешка. Ако се подвизаваш и умът ти гледа другаде, си загубен. Така е и в духовната борба - трябва се подвизаваш в този свят. Не очаквай от хората земни неща. Ако постигнеш целта, която е Христос, тогава ще имаш мир и царството Божие ще дойде за теб не след като умреш, а още в този живот. Оттук започва царството Божие, но за да го постигнеш, трябва да имаш в себе си правилните измерения и да знаеш, че се подвизаваш, но не за да очакваш материални наслади и светски успехи. Светският успех не се крепи върху тези неща. По светски успелият човек трудно може да бъде милостив, да бъде гонен и да търпи всеки да му казва каквото си иска.

Христос казва ще кажат всяка лъжовна дума срещу вас заради Моето име, защото, ако

ни кажат нещо лошо и то се окаже истина, тогава няма да имаме награда от Бога. Да знаете, че в живота ни ще стане нещо странно - от момента, в който кажете, *аз искам да имам връзка с Бога*!, ще стане *предмет на противоречия (Лука 2:34)*, където и да се отидете, ще бъдете *предмет на противоречия*, какъвто бил Христос. Някои хора ще ви обикнат и уважават, но други хора, навярно повечето, ще ви съдят, осмееят, подиграят, гонят, намразят, защото сте поискали да вървите по един път, който не е същия, по който те вървят. Това става навсякъде. Ние виждаме това нещо – хората гледат нас, свещениците, и понякога, както си вървиш по пътя, минаваш покрай някой и той те псува. И се питаш: ама, какво му сторих на човека?

Веднъж бяхме в Атина с няколко отци от Света Гора и стояхме на една автобусна спирка. Една жена, която беше надалеко от нас, постоянно ни гледаше. С нас беше и един монах от Австралия, малко наивен, който каза: трябва да е църковна! - защото ни гледаше втренчено. Ние му казахме: *остави я, не ѝ обръщай внимание!* Добре. Но веднага щом мина покрай нас, тя ни заплю. Е, не пречи. . .

Наистина много пъти преживяхме такива неща, не точно да ни заплюват, но често чуваме ругатни. Човек се пита по коя причина? Нито ни познават, нито имат нещо лично с нас, след като не ни познават. Защо ни псуват, плюят и правят такива неща? Защото за тях представляваме нещо, т.е. -нашето присъствие им напомня за Бога и това ги кара да реагират по този начин. Но и за вас, студентите, това може да стане утре, на работа, навсякъде, където всички ще имат право да правят грешки, освен вие. Ако направите грешка или грях, другите ще кажат: *а-а-а, ти си църковен човек и правиш грехове!* Такива ли сте в Църквата? На това ли те научиха в Църквата?

Бре, детето ми, ти правиш сто такива грешки на ден, а аз веднъж в седмицата! Тоест какво е това? Да, ставаш

предмет на противоречия

. И вкъщи, в семейството и навсякъде. Така е. Заради Мене, казва Христос. Както Христос бил предмет на противоречия, така и всеки човек, който има връзка с Него, независимо дали иска или не, ще мине по същия път.

Ние можем да отстъпваме, да мълчим и да правим това, което другият иска, ако то не засяга нашата връзка с Бога, защото в противен случай не можем да отстъпим. Ако

някой дойде и ти каже: забърши пода на офиса ми! Ти казваш добре, аз да не съм чистач да ти бърша пода? Но, добре, ще го направя. Или да отидеш да ми напазаруваш! Добре, но ако дойде да ти каже: знаеш, ли напиши фалшиво писмо за твой колега, че е направил еди-какво си, а всъщност не го е направил, там няма да отстъпиш. Ще кажеш не! Не става, не мога да направя такова нещо! Разбира се, ако имаш силата. . . съобразно силата, която имаш.

Нека дам пример: когато в Гърция узакониха абортите, много медицински сестри отказаха да участват в извършването на аборти и така те бяха уволнени. Те казаха: не мога да вляза вътре и да съучаствам в аборт, да помогна на лекаря на направи аборт! Нека върви сам! Те приеха уволнението.

Разбира се, зависи каква сила има човек. Той трябва да имам съответната вяра, че ако заради любовта към Бога и заради спазването на Божието слово претърпяваме някаква неправда от хората, Бог ще ни оправдае и няма да ни остави. Много хора са били онеправдани по тази причина. Има много хора, на които са им предлагали възможност да забогатеят, но по порочен начин и те отказали: аз няма да забогатея по този порочен начин! Или по-прости неща-идва някой и ти казва: знаеш ли? Банката ми предложи да ме повишат в работата, но ще трябва да работя по десет часа на ден. Ти му казваш: гледай да не разрушиш семейството си по този начин. Не се съгласявай. Кажи не искам. Искам да имам свободно време, за да се грижа за семейството си като баща и съпруг. Разбира се, трябва да имаш и съответната сила, защото, ако човек няма сила, ще направи това, което може.

Нужна е разсъдителност. Сещам се, че един човек разтоварваше някакви касетки с плодове и псуваше. Една баба отиде, удари го веднъж и му каза: не псувай, бе! Веднага щом му каза това, той се разгневи сто пъти повече. . . Нужна е разсъдителност, за да предвидим как ще реагира другият човек. Разбира се, когато до нас хулят Бога или някой друг човек, е хубаво да поговорим на този, който хули, защото той сам онеправдава себе си. Мисля, че той има нужда от това да му кажеш две благи думи. Защото много хора са получили помощ, когато са им казали *това, което правиш, не е добро* . Нужна е разсъдителност, за да могат нашите думи да помогнат, а не да навредят.

Ако това са лица, с които сме всеки ден, добре е първо да се молим за тях и да говорим по-малко. Или, ако сме се опитали да говорим с тях, но виждаме, че нищо не се получава, нека мълчим и да се молим Бог да ги просветли. В един дом съпругът може да псува, да говори грозни думи. Ако жената започне да мърмори заради това, нещата

Блажени сте вие, когато ви похулят заради Мене

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Петък, 05 Декември 2014 03:07

става по-зле. Нека тя замълчи и всеки път, когато той избухва, да се моли с болка и любов на Бога да му помогне и Той ще помогне както знае по-добре. Нека внимаваме да не създаваме проблеми, понеже уж сме поискали да защитим Бога, Църквата и всичко друго. Нужна е голяма разсъдителност. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}